

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1926 | 75. AARGANG

EN AFHANDLING OM DET AMERIKANSKE FASTLAND.

Den amerikanske Indianers Oprindelse.

Af Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.

Mormons Bog er fortrinsvis en amerikansk Bog, der indeholder det oprindelige Folks Historie i den ny Verden. Den gør Krav paa at være en Nutids Oversættelse af bestemte Optegnelser fra en Tidsperiode af 600 Aar for Kr. til 420 Aar efter Kr. samt et Uddrag af en endnu tidligere Historie. Den originale Optegnelse var skreven paa tynde Guldplader med smaa Skrifttegn af den forbedrede ægyptiske Stil. Pladerne blev udtagne fra et Skjulested i den ene Side af en Høj nær Palmyre, New York, den 27. September 1827, og i Begyndelsen af Aaret 1830 blev den engelske Oversættelse publiceret.

Mormons Bog er hovedsagelig en Beretning om Oldtidens Folk i deres Opgang og Nedgang som en Nation, deres Krige og Statsintriger, deres mærkelige vekslende Fremgang og Modgang; men i Særdeleshed indeholder den en guddommelig Beretning om deres Profeter og deres Profetier, med hvilke

Oldtidens Amerikanere var velsignet. Dette Værk er for Verden en Beskrivelse om det vestlige Kontinent.

I Henhold til Bogen var Lehi en Israelit, der formedelst Aabenbaring 600 Aar for Kr. blev befalet sammen med sin Familie at forlade Jerusalem for at undgaa Ødelæggelse eller Fangenskab ved Nebukadnesers Indfald og mulige Erobring. Det lille Emigrantselskab blev givet den Forsikring, at de skulde blive ledet til et forjættet Land, som var udvalgt fremfor alle andre Lande. Lehis Familie var ledsaget af nogle Medlemmer af andre Familier. Omsider naaedes det arabiske Hav, hvor de byggede et Skib, med hvilket de af Vind og Strøm fortes til Amerikas Kyst.

Kolonisterne formerede sig og gjorde Fremgang; men i Løbet af faa Aar blev der en Splittelse. Folket delte sig i to Dele og blev kendt som Nephiter og Lamaniter. Med Tiden udviklede disse to Partier sig til to kraftige Nationer. Lamaniterne vedligeholdt et bittert Had imod deres Brødre, og et udodeligt Fjendskab vedvarede gennem den største Del af Mormons Bogs Historie. Medens Nephiterne var flittige og fremskridende, opdyrkede Jorden og opbyggede store Byer i Syd-, Mellem- og Nordamerika, saa vanslægtede Lamaniterne og henfaldt til at opholde Livet ved Jagt og Krige. De var forbandet af Herren med en rød Hud, og med denne morke Legemsfarve kom Morkhed i deres Sind. Mormons Bog forklarer saa tydelig og omstændelig, at de fornedrede Efterkommere af de gamle Lamaniter er den amerikanske Indianer.

Den sidste store Konflikt imellem Nephiterne og Lamaniterne fandt Sted i den Del af Amerika, som nu er det nordlige New York. Udfaldet af Krigen blev en fuldstændig Udryddelse af den nephitiske Nation. Eftersom den forudsagte Ødelæggelse kom nærmere, nedskrev Mormon, en nephitisk Profet og Historiker, en forkortet, men omfangsrig historisk Beretning om det, der var foregaaet i næsten eet Tusinde Aar, og gav denne Beretning Navnet »Mormons Bog«, kaldet saaledes efter sig selv. Mormons Søn Moroni supplerede sin Fa-

ders Beretning med sin egen, og da han mærkede, at Døden nærmede sig, nedlagde han disse Optegnelser i en Stenkasse og begravede dem i en Hoj, som af Nephiterne var kaldet Cumorah Høj, nu almindelig kendt som Mormon Højen, der ligger i Nærheden af Palmyra, New York.

Meddelelsen om Opdagelsen af Mormons Plader og Oversættelsen af disse til Engelsk tiltrak sig, som naturligt var, saavel Lærdes som Lægmænds Opmærksomhed; men den blev modtagen med Ringeagt og streng Fordommelse.

Aarsagen til denne uvenlige og fjendtlige Forkastelse grunder sig paa det Faktum, at Joseph Smith, som oversatte Pladerne, erklærede, at han ikke udforte dette mærkværdige Arbejde ved sin egen eller andre Menneskers Hjælp, og at Opbevaringsstedet for disse gamle Plader var blevet aabenbaret til ham af en Engel, som viste sig i et skinnende Lys og fortalte ham, at han var Moroni, der havde forseglet og begravet de indgraverede Plader for fjorten Hundrede Aar siden. En yderligere Aarsag til Oppositionen mod Mormons Bog var, at Joseph Smith erklærede, at han havde udfort Oversættelsen ved direkte Inspiration fra Gud.

Denne aabne Erklæring forekom Folk at være meget overnaturlig; thi om Joseph Smith talte Sandhed, da var Miraklerne ikke ophørt, og en direkte Aabenbaring fra Gud til Menneskene var en Nutidsvirkelighed. Et saadant Begreb var i fuldstændig Opposition til de teologiske Teorier og de kirkelige Læresætninger. Men paa den anden Side, af hvilken Aarsag skulde direkte Aabenbaring fra Himmelen være mere usandsynlig nu, end det var for Hundreder af Aar siden? Naar fratages de vidtgaaende Optegnelser, er da Fremkomsten af Mormons Bog et storre Vidunder end den inspirerede Læsning af Daniels mystiske Ord ved Baltazars overdaadige Fest? (Se Dan. 5: 25—31.) Det er sikkert, at Maaden og Midlerne, hvorved dette var udført, var langt mere mystisk end den ordinære og menneskelige Maade, hvorpaa Graveringen af Mormons Bogs Plader var udført.

Mormons Bog er fremlagt for Verden. Den er udgaaet i Millioner af Eksemplarer saavel paa Engelsk som paa andre moderne Sprog. Lad det ikke blive forstaaet saaledes at Mormons Bog paa nogen som helst Maade træder i Stedet for Bibelen eller paa nogen Maade at være beslægtet med den med Undtagelse af de tilsvarende Skriftsteder. Bibelen er i det væsentlige en Beskrivelse om Guds Handlemaade med sit Folk i Østen, medens Mormons Bog er en Samling af guddommelige Aabenbaringer til hans Folk i Vesten. Saa vidt som de to Bøger berører almindelige Emner, er de i Harmoni, og i ingen Henseende modsiger de hinanden.

FRELSE OG EVIGT LIV.

Ethvert Menneske, som er født i denne Verden, maa dø. Det er lige meget, hvem det er, eller hvor han er; enten han er født blandt de rige og noble, eller han er født blandt de ydmyge og fattige i Verden. Hans Dage er nedskrevne hos Herren, og i sin Tid vil han naa Enden. Vi bør tænke paa dette; men vi skal paa ingen Maade gaa med et tungt Hjerte eller med nedslaaet Ansigtsudtryk. Jeg glæder mig over, at jeg er født til at leve, til at dø og til at leve igen. Jeg takker Gud for denne Forstaaelse. Det giver mig en Glæde og en Fred, som Verden ikke kan give ejheller borttage. Gud har aabenbaret dette til mig i Jesu Kristi Evangelium. Jeg véd, det er sandt, og derfor er der intet, der kan gøre mig sørgmodig. Alt, hvad jeg har at gøre i Verden, er at holde mig oppe for at kunne nyde Glæde og Fred i dette Liv og et herligt Haab om Frelse og Ophøjelse i Guds Nærværelse i den Verden, der kommer. Jeg har ikke nogen Aarsag til at sorge, end ikke for Døden. Det er sandt, at jeg er svag nok til at græde ved mine Slægtninges og Venners Død og kan fælde Taarer, naar jeg ser andres Sorg. Jeg har Sympati for Menneskenes Børn, jeg kan græde med dem, naar de græder, jeg

kan glæde mig, naar de glæder sig; men jeg har ingen Aarsag til at sørge eller blive bedrøvet, fordi Døden kom ind i Verden. Jeg taler her om den timelige Død, Legemets Død. Al Frygt for denne Død er bleven borttaget fra de Sidste-Dages Hellige. De har ingen Frygt for den timelige Død, fordi de véd, at Døden kom ind i Verden ved Adams Overtrædelse, og formedelst Jesu Kristi Retfærdighed skal Liv komme til dem, og endskønt de dø, skal de leve igen. Grundet paa denne Kundskab glæder de sig endog i Døden; thi de véd, de skal opstaa og mødes igen hinsides Graven. De véd, at Aanden dør ikke, den undergaar ingen Forandring udover, at den fra det dødelige Legeme kommer i Frihed ind i en Sfære, i hvilken den opholdt sig, forinden den kom her til denne Jord. Vi dvælede hos Faderen og Sønnen i Begyndelsen som Sønner og Døtre af Gud, og i den forud-bestemte Tid kom vi til denne Jord for at modtage Legemer, at vi kan blive dannet i Lighed med Jesus Kristus og blive ham lig i alt, at vi formedelst dette kan gennemgaa Døden, ligesom han gennemgik Døden, og igen opstaa fra de døde, som han opstod fra de døde. Ligesom han var den første Frugt af Opstandelsen fra de døde, saa skal vi blive den anden Frugt af Opstandelsen fra de døde, ligesom han kom frem, skal vi komme frem. Hvad er der at frygte for? Hvad er der, som kan gøre os tung af Hjertet eller bekymret? Intet! Skal vi være sorgfulde, fordi vi skal leve evig? Er der nogen Sorg i at vide, at vi skal opstaa fra de døde og tage det samme Legeme i Besiddelse, som vi havde, medens vi levede her i Dødelighed? Er det nogen Aarsag til Sorg, at vi er blevet bekendt med dette store og herlige Evangelium, som er blevet aabenbaret til os i denne Uddeling? Nej, der kan ikke være nogen Sorg forbunden dermed, der kan kun være Glæde forbunden med denne Kundskab, at vi skal mødes med Hustru og Børn, med Fader og Moder, Brødre og Søstre. Alle disse frydefulde Tanker fremkommer i vor Sjæl ved Tanken om Død og Opstandelse. Jeg kan ikke udtrykke den Glæde, jeg nyder ved Tanken om at møde min

Fader og min elskede Moder, som fødte mig under Forfølgelser og Fattigdom, og som bar mig i sine Arme under min Hjælpeløshed i denne Verden. Tanken om at møde hende, hvem kan udtrykke den Glæde? Tanken om at møde mine Børn, der er gaaet forud for mig gennem Sløret, og at møde mine Slægtninge og Venner frembringer en sand Glæde; thi jeg véd, at jeg skal møde dem. Gud har vist mig, at dette er sandt. Han har vist mig det tydeligt, som Svar paa mine Bønner, og han har gjort det forstaaeligt for alle Mennesker, der har været flittige til at søge ham.

Præsident *Joseph Smith,* »Gospel Doctrin«.

TIL UNDERRETNING FOR DE HELLIGE.

Under Præsident Talmage's fornylig aflagte Besøg i Missionerne blev der givet mange gode og herlige Instruktioner til Missionslederne, Konferencepræsidenterne saa vel som til Missionærerne og de Hellige i Almindelighed. En af de mest indgribende Forandringer i den hidtil værende Ordning var denne, at der herefter skulde lægges et større Ansvar paa det lokale Præstedømme, som i en endnu højere Grad burde tage Del i Arbejdet. Selve Missionsarbejdet, som nu i mange Aar nærmest er blevet udført i Byerne, skulde fremtidig udvides til at omfatte Landdistrikterne. Det vil derfor være nødvendigt, at Missionærerne herefter opholder sig en stor Del af deres Tid ude i Landet, hvorfor vi henstiller til de derboende Hellige og andre at udvise deres Venlighed imod dem ved at aabne deres Hjem for dem, give dem Husly for Natten og paa anden Maade assistere dem.

Af den her nævnte Aarsag vil de Hellige i Byerne kunne forstaa, at de tildels maa nøjes med Kredslærernes Besøg, da der ikke kan blive ret megen Tid for Missionærerne til at aflægge dem Besøg. Det er en Selvfølge, at Missionærerne altid vil være glad ved at modtage Invitation og saa vidt mulig

efterkomme saadan. Lad os ikke forglemme at gore godt mod Herrens Tjenere; thi ingen, end ikke den, der giver dem en Drik Vand, skal miste sin Lon.

DEN DANSKE MISSION.

DØDSFALD.

Fru Prescilla Jennings Riter, der sammen med Fru Walter Paul Jennings, Frøken Lucy M. van Cott og Frøken Ann M. Cannon ankom til Kobenhavn den 2. August paa en Lystrejse, blev syg paa Hotel d'Angleterre og dode paa Dr. Iversens Privat-Klinik den 4. August 1926.

Fru Riter, der blev fodt i Salt Lake City den 19. Juli 1860, var Datter af Wm. Jennings og Prescilla Paul. Hun var Enke efter Wm. W. Riter, der ved sin Dod for faa Aar siden var Jernbanedirektør, Præsident for Deseret Savings Bank med flere andre Banker samt Præsident for Regent University of Utah.

Afdode var et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og var i Ledelsen af sin Stavs kvindelige Hjælpeforeninger, Y. L. M. I. A. og Søndagsskolerne. Hun tog ogsaa megen Del i det offentlige Liv. Under Krigen var hun Statens Organisator af det Rode Kors, var Præsident for Amerikas Rode Kors i Salt Lake City samt assisterede ved Uddannelsen af Hjælpeforeningernes Sygeplejersker og var meget bekendt for sin Gæstfrihed og udstrakte Godgorenhed. Afdode efterlader sig tre Børn, Levi Riter, Fru Radcliffe Cannon og Fru Phil Garn.

Præsidenten over den danske Mission, Joseph L. Petersen, tilligemed sin Hustru ordnede alt for Ligets Hjemsendelse, som fandt Sted den 6. August med Dampskibet »Oscar II« under Ledsagelse af Fru Walter Paul Jennings. Forinden Ligets Afsendelse blev der afholdt en kort Sørgetjeneste, i hvilken de paa Missionskontoret værende tog Del.

DEN NORSKE MISSION.

Følgende er indlemmet i Kirken ved Daab i Juli Maaned:

Oslo Gren: Frida Marie Gebhardt.

Bergens Gren: Arthur Georg Indrebø.

Stavanger Gren: Thoralf Johannes Kvia.

Moss Gren: Asbjørn Nielsen, Carl August Nielsen og Marie Karoline Nielsen.

Haugesund Gren: Charley Norman Haugen.

Narvik Gren: Rachel Olsen.

ANKOMST.

Ældste John W. Olsen fra Salt Lake City ankom til Oslo den 12. Juli. Han er af Missionspræsident M. Christopherson beskikket til at arbejde i Oslo Konference.

AFLØSNING.

Ældste Gustav Adolf Eriksen (lokal) er hæderlig afløst fra sin Mission paa Grund af Sygdom.

Ældste Johan A. Dalsbo er hæderlig afløst fra sin Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Han har i de sidste 8 Maaneder virket som Præsident for Bergens Konference og vil afrejse fra Norge i Slutningen af August med »Frederik VIII«.

Vi ønsker ham en behagelig Rejse hjem.

FORFLYTTELSE.

Ældste Harald Sørensen er forflyttet fra Trondhjems Konference og beskikket til at præsidere over Bergens Konference.

Martin Christopherson,
missionspræsident.

Se, jeg staar for Døren og banker; dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa ind til ham og holde Nadvere med ham, og han med mig. *Aab.*

Hvad er Teologi? Det er den aabenbarede Videnskab, som handler om Guds Væsen og Egenskaber, hans Forhold til os, hans Forsyns Tilskikkelser, hans Vilje med Hensyn til vore Handlinger og hans Hensigter med Hensyn til vort endelige Maal.
Pg. Bog.

Dersom Menneskene vilde nøje lægge Mærke til dem selv og henvende deres Tanker og Betragtninger paa deres egne Sjæleevners Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og at baade deres fysiske og aandelige Stræben vilde ophore.
Pg. Bog.

Jeg kender dine Gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, efterdi du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min Mund.
Aab.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

HVAD TEOLOGI BETYDER.

Jorden, Stjernerne og Verdensrummets Umaadelighed; i Gaar, i Dag og i Morgen, saavel som en stedse voksende Kundskab angaaende Naturens Kræfter i det hele taget, samt deres Forhold til hverandre, stiller et grænseløst Univers med utallige Fremtoninger til Skue; kun som et Hele og i store Omrids kan den menneskelige Fornuft fatte Universet. Overfor dets uendeligt varierende Fænomener og Naturtilkendegivelser kommer den menneskelige Tænkeevne tilkort.

Mennesket i Universet. Mennesket opdager nu, at det er stillet midt i et saadant indviklet Hele. Som det skrider fremad, fra Barndom til Manddom, og de slumrende Aandsevner opvækkes, overvældes det af Universets Umaadelighed og ind-

ser, hvor haabløst det er for Mennesket endog at tænke sig Muligheden af at forstaa Verdensaltet i dets Enkeltheder.

Ikke desto mindre er det umuligt for det fornuftige Menneske at udholde Forvirring. Mennesket føler sig derfor ligefrem dreven til, fra dette altomfattende Mysterium, at udgranske i det mindste de almindelig herskende Love, der skal tilvejebringe Orden ud af det tilsyneladende Kaos; og en medfødt uforanderlig Natur ansporer én til om muligt at faa at vide, hvor i dette udstrakte Verdenssystem man hører hjemme. Ethvert normalt Menneske ønsker og tragter efter at erholde en Forstaaelse angaaende sit Forhold til alt andet, der eksisterer, og ethvert Menneske har saa at sige paa egen Haand og baseret paa den Kundskab, han har erhvervet, udarbejdet en eller anden Teori, der, mere eller mindre tilfredsstillende giver ham en Forklaring af denne mysteriøse Tilværelse af Stjerner, Jorden, Mennesket og Livet. Intet andet Maal er saa ihærdigt efterstræbt af Mennesket, som dette at faa en begribelig, tilfredsstillende og for Jordelivet passende Filosofi stadfæstet.

Menneskets Religion. Den Filosofi eller det Tankesystem, der benyttes til at forklare Menneskets Plads i Naturen, bestemmer for en stor Del dets Glæde og Livsopgave. Dersom Filosofien er daarlig og ubefæstet, skaber den Forvirring i Livet; dersom den er righoldig og standhaftig, udfolder den et rent og klart Liv, og hvis Loven faar Overherredømme, frembringer den et velordnet Liv. Den, der ingen Religion ejer, bliver som et Legetøj for ukendte Magter. Enhver Gerning i et Menneskes Liv paavirkes af hans Livsfilosofi. Denne er det individuelle Livs mest vigtige Frembringelse og repræsenterer den største Drivkraft i Livet.

Den Livsfilosofi, hvorefter et Menneske indretter sit Liv, kan i det store og hele kaldes dets Religion — enten den saa indbefatter en Idé angaaende Gud eller en Organisation af Troende eller ej. Dersom den tjener til at vejlede et Menneske under dets Tilværelse i Jordelivet, er den Vedkommendes Religion, enten den fører til Svaghed eller Styrke.

Teologi defineret. Eftersom alle Mennesker er anbragte i det samme Univers, udrustet med tilnærmelsesvis de samme Kræfter og Evner, samt underkastede omtrent lige Vilkaar, er det muligt for hver Person at danne sig en Religion af denne Beskaffenhed som Rettesnor for sit Liv. Alle Religioner maa formes af, hvad der findes i dette ene, og saa vidt vi véd, det eneste Univers; og det turde derfor formodes, at alle Menneskers Religioner vilde være ens, i det mindste for saa vidt som Menneskene er hverandre lig. Kendsgerningerne er imidlertid, at i Løbet af Menneskeslægtens Historie er der bleven oprettet og antaget mere eller mindre ulige Religioner. Ganske vist viser de fleste af disse Religioner et nært Slægtskabsforhold, den ene med den anden; men paa samme Tid findes der ofte væsentlige Forskelligheder mellem dem. For Eksempel: Menneskets Religioner inddeles ganske naturlig i to Hovedgrupper: En, der samler sig om Troen paa en stor, regerende Intelligens eller Magt — en Gud; og en anden, hvis Tankesystem ikke indbefatter nogen som helst Gud.

En Religion, der indbefatter Idéen om en Gud, er en Teologi. Det store Flertal af Menneskenes Religioner er Teologier; thi de fleste Mennesker tror paa en eller anden Slags personlig guddommelig Magt.

Evangeliet. Ordet »Evangelium« bruges ligeledes ofte blandt Kristne som en Betegnelse paa Menneskers Religion. Evangeliet er en Teologi, der indbefatter Lærdommen om Jesu Kristi Liv og hans Mission som Guds Søn. Disse Udtryk: Religion, Teologi og Evangelium bruges i Reglen af Kristne i en og samme Betydning. Det er dog bedst at lægge Mærke til, hvilken speciel Betydning disse tre Ord har hver for sig. Den kristne Religion, den kristne Teologi og Evangeliet er ensbetydende og vil derfor afvekslende og uden de modificerende Ord blive benyttede i denne Bog. Ordet »Evangeliet« vil blive brugt hyppigst, og hvor det bruges, maa man forstaa, at det har Hentydning til den rationelle Teologi, som er under Behandling i denne Bog.

Hensigten med denne Bog. Dette Værk har til Formaal at

give en Fremstilling af en rationel, en begribelig Teologi — en Livsfilosofi, som, fordi den fuldstændig stemmer overens med al Kundskab, burde være den Teologi, som alle Mennesker kunde slutte sig til.

HVORLEDES KUNDSKAB ERHOLDES.

Kundskab er det Materiale, hvormed Menneskets Forstandsevne arbejder. Ligesom fysisk Styrke hverken kan erholdes eller udøves, undtagen ved Hjælp af materielle Legemer, saaledes kan ejheller Sjæleevnerne styrkes eller øves, med mindre man er i Besiddelse af Kendsgerninger eller Kundskab. Erhvervelse af Kundskab eller Erfaring er det første Skridt, der maa tages, naar man skal formulere en antagelig Religion. Derfor vil det maaske være af Interesse i Korthed at omtale de Kilder, hvorfra menneskelig Kundskab stammer.

Sanserne. Ved Hjælp af Øjne, Øren, Næse, Smagfornemmelse og den indviklede, kun lidt forstaaede Følesans bliver Mennesket bekendt med Universet. Hvad man kan se med Øjnene, høre med Ørene, lugte med Næsen, smage med Munden eller føle med hvilken som helst Del af Legemet, efterlades i Erindringen for senere hen at bruges. Den detaillerede Metode, ved hvilken Kundskab forøges hos Mennesket, er ikke forstaaet. De gængse Teorier om, hvorledes Kundskaben vinder Indpas i Menneskets Sind, behøver vi ikke at drøfte her.

Menneskelig Kundskab staar i nøjagtig Forbindelse med Sansernes direkte Indvirkning. Heraf følger, at den, der tragter efter at erholde stor Kundskab, maa værne om sine Sanser og beskytte dem fra Skade samt skærpe dem, saa at de under de faa Aar, man er forundt at leve, kan hjælpe en med at skabe sig en begribelig Teologi til Vejledning gennem Livet.

Den sjette Sans. Vigtige, som disse »fem Sanser« er, maa det dog indrømmes, at uden Hjælp opfatter disse kun en ubetydelig Del af Universet. Skabelses Uendelighed i vort Univers udfolder sig for vore Øjne, og Mennesket føler sig fuldt ud bevidst om sin forholdsvise Ringhed. Derfor kan man

næppe forvente, at Mennesket, som mangler saa meget i Retning af Fuldkommenhed, skal, selv med den største menneskelige Bistand, være i Stand til at kende hele Universet.

Denne Kendsgerning, at en umaadelig stor Del af Universet ligger udenfor Menneskets Erfaring, er indlysende for ethvert tænkende Menneske. Den senere Tids videnskabelige Udvikling viser tilfulde, hvor store de af Mennesket endnu ukendte Regioner er. — Mysteriet, der omhyller Elektriciteten, benyttet i Telefonen og Telegrafen; Verdensrummets Vidundere, som aabenbares ved den traadløse Telegraf — alle Elementernes Underværker vidner umiskendeligt om Steder og Tilstande, som vi skrøbelige Mennesker for nærværende ikke har noget klart eller nojagtigt Begreb om, og lige overfor hvilke Menneskets Sanser uden Bistand staar hjælpeløse.

Ikke desmindre er det muligt for Mennesket gennem tidssvarende og for Sanserne passende Hjælpemidler at opnaa Glimt af denne ukendte Region. Ved Hjælp af Teleskopet bringes det fjerne os nær; Mikroskopet forstørrer; den fotografiske Plade aabenbarer det ellers usynlige Lys; den harmonisk stemte Metaltraad fanger det traadløse Budskab ud af det uendelige Verdensrum; Spektroskopet adskiller Lysets oprindelige Elementer — og saaledes videre gennem snart sagt Menneskets hele Viden. Fakta, samlede paa en saadan indirekte Maade, er lige saa ufejlbare og sikre som dem, man fornemmer gennem Sanserne. Hele Verden vilde i Virkeligheden lide et betydeligt Tab, hvis al den Sandhed, der er samlet gennem saadanne Hjælpemidler til Sanserne, blev bortfjernet.

Den Aandsevne, der af Mangel paa en bedre Benævnelse kan kaldes den sjette Sans*) — en indre Følelse — kan komme Menneskets fysiske Sanser betydelig til Hjælp. Den, der er i Besiddelse af denne Sans, kan opfange Budskab direkte fra ukendte Regioner lige saa fuldstændigt, som noget

*) Den saakaldte »Muskelsans«, som Foster kalder den »Sjette«, kan maaske lades ude af Betragtning, eftersom den i det væsentlige næppe kan adskilles fra Følesansen. O. A.

lignende kan opnaas ved at bruge Instrumenter, lavet ved Menneskehaand. Historien beviser, at denne Evne hos Mennesket altid er bleven anerkendt og i Almindelighed respekteret. Den Erfaring eller Kundskab, som erholdes gennem denne Aandsevne, burde, naar man i Sindet nøjagtig har undersøgt samme, ligestilles med saadanne, der opnaas gennem de mere almindelige Sanser. Profeter, Poeter, Seere og andre, begavede med ualmindelig Tro, har i stor Udstrækning forfremmet deres Gerning ved Hjælp af denne Slags Kundskab eller indre Fornemmelse.

Overleveret Kundskab. Det uudtømmelige Univers og Menneskets begrænsede Kræfter og Evner medfører, at et Menneske for sig selv og paa egen Haand kan udgranske en sammenlignelsesvis meget ringe Kvantum Sandhed. Man kan undgaa megen Anstrengelse og paa samme Tid opnaa større Kundskab, dersom enhver især lærer saa meget som muligt af den allerede opdagede Sandhed og saa dertil føjer nye Opdagelser, som han selv maatte gøre i Livet.

Denne Metode at erholde Kundskab paa er bleven benyttet lige siden Menneskets første Dag i denne Tilværelse. Hvad det første Menneske havde lært, lærte han til andre, der atter lod det gaa videre, tilligemed hvad ny Kundskab de havde erhvervet sig. Saaledes opstaar den høje Værdi, som for nærværende tillægges Traditionen — den mundtlige Overlevering — og Bøgerne — den skrevne Optegnelse. De, der ønsker at forme en paalidelig Religion eller en paalidelig Videnskab, maa først, for saa vidt muligt, gøre sig fortrolig med alt det, der allerede vides, i Stedet for at forsøge at rejse gennem de kendte Egne som nye Opdagere; og til denne overleverede Kundskab vil de tilføje, hvad de gennem egne og af andre uafhængige Bestræbelser har opdaget. De, der i vore Dage kun vil antage, hvad de selv opdager, vil gøre langsom Fremgang. For dem vil Verdens største Tidsalders Skatte aldrig blive opladte.

Dersom Gud, under Begivenhedernes Gang, skulde finde det nødvendigt mundtligt at meddele et Menneske noget, der

kunde være til Nytte for mange, vilde det baade være urimeligt og stridende mod en fornuftig Tænkemaade at antage, at hvert eneste Individ, som Meddelelsen var beregnet paa at gavne, umiddelbart skulde høre Guds Stemme — undtagen i Tilfælde af, at alle andre Kommunikationsmidler var blevne ubrugelige. En saaledes overleveret Kundskab er ubetinget lige saa ægte som den, der erholdes ved direkte Forbindelse med Naturen.

Mennesket er allerede kommen i Besiddelse af saa megen Kundskab, at den ingenlunde i alle dens Enkeltheder kan overføres til et enkelt Individ. Menneskeheden bestræber sig derfor paa at udtænke visse almindelige Fremstillinger eller Love, der som et Hele indbefatter en Mængde Kendsgerninger og tolker deres Betydning paa en letfattelig Maade. Saadanne Skatkamre, hvor de almindelige Grundprincipper for menneskelig Kundskab er forvaret, vil blive af mere og mere Betydning Dag for Dag. Bibelens forskellige Bøger indeholder saaledes mange saadanne herlige Grundprincipper vedrørende vor Kundskab om mange af Jordelivets meget betydningsfulde Faser.

Fornuftens Brug. Enten man erholder Kundskab ved Anvendelsen af én eller alle af de førnævnte Metoder, bør man gøre Brug af Fornuften og i dens Lys forsigtig undersøge alt. *Sand* Kundskab er den eneste, der vil være til nogen Nytte ved Oprettelsen af en tilfredsstillende Religion; Sandhed er al Søgens Endemaal. Uægte eller tilsyneladende sand Kundskab er meget paatrængende. Den ligefrem fordrer ens Opmærksomhed; og til Tider forstiller den sig saa godt, at den er et yderst farligt Bedrageri. Mennesket maa lære af selve Universet, netop som det er, dersom han heldigt skal kunne finde sin egen Plads i det. Derfor bør Mennesket bruge sin Forstandsevne ved Undersøgelsen af enhver Sandhed, hvor det drejer sig om hans Religion.

Grundvolden til fornuftmæssig Teologi. Evangeliet — en rationel eller begribelig Teologi — hviler paa Sandhed; den indbefatter al Sandhed; thi »Sandhed er Kundskab om alt —

som det er, som det har været, og som det vil blive«; og »Sandhed er uden Ende«. Idet et Menneske danner sig sin Livsfilosofi, har han saaledes ikke Ret til at sige, at een Sandhed bør tages i Betragtning og en anden Sandhed forkastes. Nej, alene grundet paa al Sandhed — hvilket er ensbetydende med al Kundskab — kan Mennesket bygge sin Religion. Endvidere, den Grad af Fuldkommenhed, han har naaet, eller med andre Ord, hans Sandhedserkendelse, bestemmer, hvilken Værdi hans Religion vil have for ham. Hvorfor: »Det er umuligt for nogen at blive frelst i Uvidenhed«; »et Menneske frelses ikke hurtigere, end det erholder Kundskab«, og »Guds Herlighed er Intelligens«.

(Fortsættes.)

DET TILKOMMENDE LIV.

Nogle Folk tænker og lærer, at al den Herlighed, de tør forvente at faa i den tilkommende Verden, er at sidde i Lyset hos Guds Søn og synge Lovsange til Herrens Ære og Pris igennem hele det evige Liv. Vi tror ikke paa saadant. Vi tror, at ethvert Menneske vil have sit Arbejde at udføre i den anden Verden, lige saa sikkert som det havde noget at udføre her, ja endog et større Arbejde. Vi tror, vi er paa Vejen til Fremgang og Udvikling i Kundskab og i Forstaaelse om enhver god Ting, og at vi vil fortsætte at vokse, skride fremad og udvikle os gennem Evighederne, som ligger foran os. Det er, hvad vi tror. *Gospel Doctrin. Præs. Joseph F. Smith.*

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).